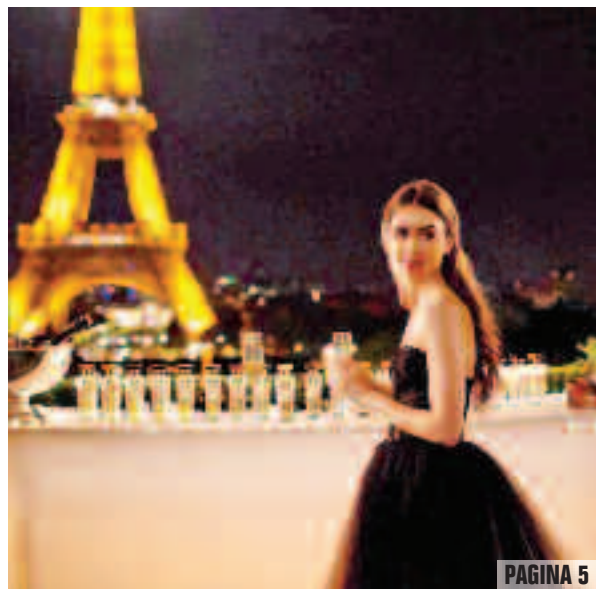

Paris, un oraș romantic

PAGINA 5

„Emily in Paris”, un cunoscut serial pe Netflix

Spectacole online la Festivalul Internațional de Teatru de la Sibiu

Pentru prima dată la Festivalul Internațional de Teatru de la Sibiu (FITS), spectatorii vor putea să vadă toate spectacolele online cu un abonament având prețul de 500 de lei, informează un comunicat de presă transmis, joi.

„Prețurile biletelor pentru reprezentațiile care vor avea loc în cadrul Festivalului Internațional de Teatru de la Sibiu (FITS), din perioada 20-29 august 2021, sunt afișate începând de joi, 15 iulie, pe pagina web a evenimentului, www.sibfest.ro, și includ, în premieră, varianta unui abonament pentru accesul online la toate reprezentațiile manifestării. Biletele pentru primul mare festival din Europa Centrală și de Est și cel mai mare eveniment dedicat artelor spectacolului din România vor fi puse în vânzare joi, 22 iulie”, se arată în comunicatul organizatorilor.

„Facem acest festival pentru voi, publicul nostru, iar dorința noastră este de a vă oferi, tuturor celor care iubiți teatrul, posibilitatea să vă bucurați de reprezentațiile pe care ediția din acest an a FITS le va aduce la Sibiu.

Știm că în această perioadă puteți fi plecați în diferite colțuri ale lumii și din acest motiv lansăm pentru voi un abonament special, de aproximativ 100 de euro, prin intermediul căruia puteți să vedeți peste 100 de spectacole online, pornind de la Kibbutz Contemporary Dance Company, la Batsheva, de la Akram Khan, la Maria Pages. Vă invităm să vă bucurați de această formulă de a vedea Festivalul Internațional de Teatru de la Sibiu!”, a declarat Constantin Chiriac, președintele Festivalului Internațional de Teatru de la Sibiu și directorul Teatrului Național „Radu Stanca” din Sibiu.

Martin Van Buren, președintele poreclit „micul magician”

Președinția lui Martin Van Buren a început la 4 martie 1837 și s-a încheiat la 4 martie 1841. A fost al optulea președinte al Statelor Unite ale Americii. Pe măsură ce și-a câștigat renumele, Van Buren a câștigat porecle precum „Micul Magician” și „Vulpea vicleană”.

PAGINA 6

După Sfântul Ilie, încep ploile de vară

Sfântul Prooroc Ilie, Icoană pe sticlă, a doua jumătate a secolului al XIX-lea, Muzeul de Artă București

PAGINA 2

14 iulie a devenit sărbătoare națională din 1880

Jean-Pierre Houel (1735-1813), Bastilia în primele zile ale demolării sale, acuarelă, 1789, Biblioteca Națională a Franței

PAGINA 3

83 de ani de la decesul Reginei Maria a României

Maria a României a fost principesă de coroană și a doua regină a României, în calitate de soție a Principelui de Coroană devenit ulterior Regele Ferdinand I al României. A fost mama Regelui Carol al II-lea. Maria, născută Marie Alexandra Victoria de Saxa-Coburg și Gotha, a fost mare prințesă a Marii Britanii și Irlandei, fiind nepoata reginei Victoria a Regatului Unit.

A urmărit constant întărirea legăturilor dintre România și Marea Britanie, dovedind reale calități diplomatice în susținerea și apărarea intereselor României. S-a opus intrării României în Primul Război Mondial de partea Puterilor Centrale și a susținut alianța cu Antanta, în vederea susținerii de către aceasta a realizării statului național român.

Pe timpul războiului și-a acompaniat soțul în refugiu în Moldova, activând ca soră de caritate în spitalele militare, activitate care a făcut să fie numită în popor „mama răniților”.

În perioada Conferința de Pace de la Paris (1919), dar și după încoronarea, alături de Regele Ferdinand, ca suverani ai României Mari (Alba Iulia, 15 octombrie 1922) a participat la o campanie diplomatică pentru recunoașterea internațională a statului român reîntregit, având întrevederi oficiale sau informale cu suveranul englez, cu președintele Statelor Unite ale Americii, Woodrow Wilson, prim-ministrul Franței, Georges Clemenceau sau cu reprezentanții de marcă ai mass-mediei europene.

În ultimii doi ani de viață, bolnavă fiind, s-a tratat la diferite sanatorii din Europa, revenind în țară în vara lui 1938, murind la reședința sa de la Pelisoar.

A cerut prin testament ca trupul să-i fie înhumat în biserica episcopală de la Curtea de Argeș, iar inima să fie păstrată într-o raclă la capela Stella Maris a reședinței din Bălcic. După cedarea Cadrilaterului în 1940, inima Reginei a fost mutată la Bran.

Remediile din cicoare stimulează funcția pancreasului

PAGINA 4

200 de ani de la nașterea lui Vasile Alecsandri

PAGINA 7

În dimineața zilei de 20 iulie, femeile obișnuiesc să culegă plante de leac, în special busuioc, iar apoi îl pun la uscat, fie în cămară, fie în pod, sau la streșinile caselor. Tot în această zi, femeile care practică vrăjitoria își caută plante pentru diferite ritualuri și farmece.

Busuiocul este dus la biserică de mamele preocupate de sănătatea copiilor pentru a fi sfințit. Apoi se întorc acasă și îl pun pe foc, iar cenușa rezultată o foloseau în tratarea bubelor din gură.

Sfântul Mare Proroc Ilie este considerat ocrotitorul recoltelor

Dacă în numerele anterioare relatam în coloanele suplimentului Informația de Duminică despre Circovii de vară, pe care țărani de altădată îi serbau între 15-17 sau 16-18 iulie, în funcție de sat sau zona de țară, în acest număr a venit rândul altor mari sărbători să fie explicate și descrise pe larg, întocmai după cum le vedea odinioară țăraniul român.

Este vorba despre Sfântul Ilie, prăznuit la 20 iulie, fiind considerat unul dintre cei mai importanți proroci ai Vechiului Testament, dar și despre marele festival care se desfășoară anual la Muntele Găina: Târgul de fete. Este un eveniment tradițional, practicat de sute de ani, prin care tinerele fete își găseau un soț. Acestea mergeau la locația știută cu tot cu zestre, deoarece așa cere obiceiul. Feciorul alegea fata, după frumusețe, dar conta și ceea ce primește de la familia ei.

20 iulie avem Sântilie sau Sfântul Ilie

La data de 20 iulie, Biserica Ortodoxă Română sărbătorește ridicarea la cer a Sfântului Mare Proroc Ilie, Tesviteanul. Unul dintre cei mai importanți proroci din Vechiul Testament, Sfântul Ilie este celebrat ca un mare făcător de minuni și aducător de ploii în vreme de secetă.

Sfântul și marele Proroc Ilie, înger întrupat în carne ce a primit de la Dumnezeu puterea de a deschide și închide cerurile, era de origine din Tesvi în Galaad. Tradiția apocrifă, care a transmis aceste detalii despre nașterea Prorocului, precizează că el era din tribul lui Aaron și deci era preot. Se spune că la nașterea sa tatăl său a văzut oameni îmbrăcați în alb învelindu-l în scutece de foc și, dându-i numele, i-au dat să mănânce o flacăra, simbol al râvnii pentru Dumnezeu care l-a mistuit de-a lungul întregii sale vieți. Încă din copilărie, ținea strict toate poruncile Legii și se ținea în permanență în fața lui Dumnezeu printr-o feciorie indiferentă, post neincetat și rugăciune arzătoare, care îi făcuseră sufletul ca focul și făcuseră din el modelul vieții mănăstirești.

Ajuns prin râvna sa pe culmea cea mai de sus a virtuții, Sf. Proroc Ilie nu a trecut la cele veșnice, ci a fost ridicat la cer fiind considerat demn de a vedea față în față slava Dumnezeului întrupat, alături de Moise și de cei trei Apostoli în ziua Schimbării la față. Sfârșitul lui Ilie este prezentat ca o minune care s-a petrecut cu puterea lui Dumnezeu, pe care Ilie l-a slujit cu multă autoritate. Se spune că,

Târgul de fete de pe Muntele Găina, una dintre cele mai importante sărbători ale moșilor, cu o vechime de sute de ani este un festival care a depășit de zeci de ani, granițele țării noastre

simțind el că zilele pe pământ sunt numărate, și-a ales ca succesor pe Elisei.

Atât de mare a fost personalitatea lui, încât Domnul i-a făcut această favoare de a se muta din viața aceasta pământească la viața cea cerească, fără a trece prin poarta morții. Este a doua personalitate a Vechiului Testament care s-a înălțat cu trupul la cer. Minunea a fost văzută de către ucenicul său, iar el s-a înălțat la cer pe o căruță de foc trasă de cai.

În tradiția populară, Sfântul Mare Proroc Ilie este considerat ocrotitorul recoltelor și a rămas în istoria Bisericii Ortodoxe ca un exemplu de credință și curaj demn de urmat. Biserica Ortodoxă îi aduce multă cinste, pentru că este pomenit ca mare bărbat și erou al credinței. Fiii Bisericii Ortodoxe Române au o evlavie profundă pentru acest sfânt făcător de minuni. Există tradiții populare diferite din toate zonele geografice ale României, încât unitatea este cinstea deosebită care i se cuvine profetului lui Ilie.

Oamenii cred că atunci când se întâmplă fenomene meteorologice spectaculoase, Ilie de fapt traversează cerul cu căruța lui de foc, pentru a ne ocroti. El este mereu și mereu în slujba binelui.

Dreptatea și autoritatea precumpănesc în raport cu alte virtuți ale sfinților Noului Testament. Fiind unul dintre Profeții evrei, Biserica Ortodoxă îl cunoaște sub numele de Sfântul Mare Prooroc Ilie Tesviteanul.

De sfântul Ilie se culegeau plante de leac, dar și cele întrebunțate la vrăji

În dimineața zilei de 20 iulie, femeile obișnuiesc să culegă plante de leac, în special busuioc, iar apoi îl pun la uscat, fie în cămară, fie în pod, sau la streșinile caselor. Tot în această zi, femeile care practică vrăjitoria își caută plante pentru diferite ritualuri și farmece.

Busuiocul este dus la biserică de mamele preocupate de sănătatea copiilor pentru a fi sfințit. Apoi se întorc acasă și îl pun pe foc, iar cenușa rezultată o foloseau în tratarea bubelor din gură.

Potrivit rânduielii, era interzis a se cosua mere până la data de 20 iulie. De asemenea, nu era permis ca aceste fructe să se lovească unul de altul pentru că, în caz contrar, va pica grindină. Legată de aceste fructe este și credința că morții vor fi înveseliți dacă sub pomul plin cu poame sunt chemați copiii străini, peste care se scutură copacul. Fructele căzute se dau pomană celor mici.

Dimineață, alături de busuioc, creștinii duc la biserică și mere, considerate a fi fructele Sfântului Ilie. Se credea astfel că, pe lumea cealaltă, ele se vor transforma în mere de aur.

facea ouă de aur, nereușind să facă distincția între fantastic și real.

Una dintre legendele Muntelui Găina spune că aici locuia o crăiasă ce avea o găină care făcea ouă de aur, iar îndrăgostiții care veneau să-și mărturisească dragostea primeau câte un ou de aur.

Alte variante ale legendei spun că sus în Munții Apuseni viețuia o găină ce făcea ouă de aur. Moșii se mirară cât se mirară, și-au început s-o ocrotească, să-i închine cântece. În tot timpul anului ea rămânea acolo sus fără să poată fi văzută, dar o dată pe an, de Sfântu Ilie, când moșii obișnuiau să se întâlnească laolaltă dând prilej copiilor să se întâlnească și să se cunoască, găina cobora, curioasă din fire, din cuibul ei nevăzută. Cobora cam până la Crucea Iancului, bătea o dată din aripi și se transformă într-o zână fermecătoare. Se apropia de tinerii căsătoriți ținând un ou de aur în palme și îl oferea acestora pentru fericire și viața lungă. Așa au trecut ani și ani, oamenii erau atât de fermecați de găina cu ouă de aur, încât au pus numele aceluia loc, Muntele Găina.

Dar nu toți oamenii erau la fel, erau unii care voiau ouăle de aur ale găinii doar pentru ei. Astfel într-un an pe când găina era coborâtă din cuib, cum avea obiceiul de Sfântu Ilie, câțiva vizitatori au urcat la cuibul găinii, ajutați fiind de diavol pentru că nu era cu puțință pentru un om obișnuit să-l dibuiască, și au luat toate ouăle de aur din cuib. Odată reînțorsă la cuib și văzând cele petrecute zâna noastră a bătut o dată din aripi, s-a prefăcut în găină și a zburat pe un alt munte, la Roșia Montană. Oricât s-au rugat oamenii, ea nu s-a mai întors. Dar nici moșii nu și-au pierdut speranța și se întâlnesc an de an, de Sfântu Ilie într-un festival al iubirii și încrederii, pe Muntele Găina cu speranța că odată și odată zâna fermecată va coborî din nou.

Unii istorici spun că Târgul de fete a apărut ca urmare a nevoii de comunicare între cei care locuiau satele din vecinătate. De regulă, acestea erau așezări izolate și răsfrate, astfel că evenimentul tradițional, pe lângă relațiile economice, a antrenat și relații matrimoniale. Se spune că fetele nemăritate care nu s-au căsătorit veneau împreună cu familiile lor pe munte și își instalau aici cort, unde își puteau etala zestrea asigurată de părinți. Acest fenomen era unul așteptat de feciorii interesați de avere, dar și aceștia veneau pregătiți de acasă cu daruri pentru viitoarea mireasă.

Un punct deosebit de important al sărbătorii era acela al negocierii fetelor. Fata aleasă era invitată la joc după care feciorul dorea s-o cântărească. Inedit era modul prin care se realiza acest lucru, deoarece presupunea ca fata să fie așezată pe un capăt al unei scânduri. Pe celălalt trebuia așezată zestrea sa, iar astfel fiecare fată își găsea ursitul. De multe ori, ceremonialul căsătoriei se desfășura chiar pe munte, cu petrecere, cântece și jocuri.

Și astăzi, fantasticul târg de fete este prilej pentru ca lăutarii să asurzescă pădurile prin cântecele lor, și să-i îmbie pe moși și moațe, crișeni și crișene să-și ia hainele de sărbătoare pentru a petrece împreună.

Pregătirile pentru sărbătoare se realizează cu câteva zile înainte, iar plecarea spre munți are loc în jurul orei patru dimineață. Deschiderea evenimentului se face de către vestitele tulnicărese de la Avram Iancu, urmând apoi programul artistic al participanților. Deși această manifestare etno-culturală a fost atestată documentar în anul 1816, ea are o vechime mult mai mare.

În 21 iulie îl prăznuim pe Sfântul Ilie Pălie, vizitiul lui Sântilie și Foca

Despre Ilie Pălie, sărbătorit în 21 iulie, se spune că ar fi fost vizitiul lui

Sântilie. În popor circulă superstiția că oamenii care lucrează de Sf. Ilie sunt „păliți”, chiar a doua zi, de unde și vine numele de Ilie Pălie pentru ziua de 21 iulie.

S-ar mai zice că Pălie naște focul, iar Foca, ce cade următoarea zi, ar sufla în acel foc și l-ar face mai mare.

În general, lumea amintește de Foca pe 22 iulie, dar în calendarul bisericesc apare abia pe 23 iulie. Lumea ține această sărbătoare pentru a se apăra de foc.

În realitate, Sfântul Mucenic Foca a fost episcop de Sinope, iar moaștele lui au fost aduse la Constantinopol în ziua de 23 iulie, anul 403. „Pe Foca îl sărbătoresc cu deosebire muierile. Nicidecum nu-i iertat a face pâine în cuptor, căci sau arde casa, sau curge sânge din pâine.” (I. Pop-Reteganul) „Mai înainte, Foca era un sfânt creștinesc, dar de când la ziua lui au ars șapte sate, îl țin și păgânii.” (T. Pamfile).

În aceste zile, oamenii cu frică de Dumnezeu, nu folosesc cuptorul, nu lucrează pământul, nu merg la fân. În schimb, au obiceiul să dăruiască apă, făguri de miere și fructe călătorilor.

În 27 iulie, Biserica Ortodoxă îl pomeniște pe Sfântul Pantelimon

La 27 iulie Biserica creștină sărbătorește Ziua Sfântului Mucenic Pantelimon. Acesta s-a născut în Nicomidia într-o familie bogată. De la mama sa, Evuly, el a primit o educație creștină, dar Preotul Ermolai i-a deschis tainele credinței. Tot Preotul Ermolai l-a botezat cu numele Pantelimon, ceea ce înseamnă „absolut milostiv”. Cu toate acestea, tatăl său, senatorul Evstorgios a rămas un păgân. Întru finalizarea educației, Pantelimon a fost încredințat renumitului medic Efosin. Împăratul Maximilian, impresionat de cunoștințele sale medicale, a vrut să-l aducă la palat ca medic personal.

De-a lungul imperiului s-a răspândit vestea minunilor medicale ale tânărului medic Pantelimon, care nu cerea bani pentru serviciile sale.

În această zi, agricultorii finalizează lucrările agricole. Sărbătorirea Sfântului Pantelimon este benefică pentru însănătoșire și pentru prevenirea febrei.

Orbii și schiopii îl celibrează pe Sfântul Pantelimon în speranța alinării suferințelor lor.

În această zi se mănâncă bucate din porumb și dovlecei pentru a fi mai rezistenți în timpul de iarnă.

În popor această sărbătoare se mai numește și Pintilie Călătorul. În trecut, se credea că Pintilie Călătorul desparte vara de toamnă. Există și expresia „se duce vara ca o pâine, vine iarna ca un câine”.

Se spune că Pantelimon roagă vara să revină la anul tot așa de bogată ca și în anul care se duce. Sfântul Pantelimon protejează oameni și animale de boală.

La Sfântul Pantelimon se comemorează sufletele morților și se dă de pomană pere, mere și pâine.

În legătură cu numele lui Pintilie Călătorul, există credința că, din această zi „se călătorește vara”, o călătorie semnalată de plecarea păsărilor migratoare în țările calde, sau de îngălbenirea ușoară a frunzelor, în special a celor de tei.

Mai demult, această sărbătoare era ținută de cei care călătoreau des, de cojocari și de cei care începeau să recolteze pepenii. De asemenea, se spunea că orbii și schiopii trebuie să-l cinstească pe Pintilie, pentru a le ușura suferința, ceea ce ne confirmă faptul că el nu este altcineva decât Sfântul Pantelimon, numit de Biserica „doctor fără de arginți” și fiind considerat ocrotitor al medicilor și vindecător al bolnavilor.

Ce s-a întâmplat cu adevărat în această zi de marți? Efectul asupra Franței, dar și asupra instanțelor europene corespunde cu profunzimea faptului? Nu există amplificare, eroizare, deturnare de sens? Eveniment revoluționar sau revoltă a vechiului regim? Să ne gândim mai întâi Bastilia, la imaginația populară care contribuie la însăși natura evenimentului și la interpretarea acestuia.

ISTORIE

14 iulie a devenit sărbătoarea națională a Franței în anul 1880

Cum a devenit 14 iulie sărbătoarea națională a Franței? În materialul de astăzi vom analiza cele două evenimente revoluționare: din 1789 și cel din 1790, deoarece aceste date care au intrat în memoria colectivă. Într-un discurs rostit la 14 iulie 1872, Léon Gambetta a declarat: „sunt cuprinse cele mai decisive zile ale Revoluției Franceze, sunt implicate în acest prim fapt care le învâluie: 14 iulie 1789. Și de aceea este și adevărata dată revoluționară, cea care face să tremure Franța! Înțelegem că în acea zi Noul Testament ne-a fost dat și că totul trebuie să curgă din el.” Din anul 1880, 14 iulie a fost declarată sărbătoare națională.

Istoria Franței este bogată în evenimente care dau naștere la dezbateri pline de viață. Ridicarea sa la rangul de eveniment fondator în contextul unui conflict asupra Revoluției Franceze, faptele, moștenirea și memoria dau 14 iulie 1789 locul singular al unui eveniment care nu poate fi ignorat.

Ce s-a întâmplat cu adevărat în această zi de marți?

Ce s-a întâmplat cu adevărat în această zi de marți? Efectul asupra Franței, dar și asupra instanțelor europene corespunde cu profunzimea faptului că nu există amplificare, eroizare, deturnare de sens? Eveniment revoluționar sau revoltă a vechiului regim? Să ne gândim mai întâi la Bastilia, la imaginația populară care contribuie la însăși natura evenimentului și la interpretarea acestuia. Cetate, închisoare simbol al arbitrarului regal în materie de justiție, cetate militarizată întoarsă spre capitală, locul potențiale revolte, în special faubourgul Saint-Antoine, locul celor mai puțin recunoscute torturi din care au fost condamnați persoane, care nu erau identificabile în astfel de numere că, în nume, moarte fără o posibilă întoarcere în societatea oamenilor, simbol al tiraniei, lista lungă a personajelor acestui bastion prevăzute de Carol al V-lea și care își pierduseră de mult statutul de închisoare.

Când a fost deschisă cetatea care a fost cucerită sau pur și simplu predată după predarea garnizoanei sale, oamenii din Paris au găsit aparent doar șapte prizonieri, dintre care patru erau falsificatori. Evenimentul a avut de fapt două succese: unul răspunde obiectivelor oamenilor care au venit să-l asedieze, celălalt posterității sale. Evenimentul este o reacție populară la situația înfricoșătoare cauzată de prezența trupelor în jurul capitalei. Oamenii din Paris formează o miliție destul de substanțială estimată la peste 40.000 de persoane. Dacă numărul este mare, armele sunt scăzute și provoacă dezbateri.

În dimineața zilei de 14, mulțimea s-a dus la Les Invalides pentru a cere acces la armă. Trupele prezente pe Champ-de-Mars au făcut cunoscut faptul că nu vor marșa asupra parizienilor care au pus mâna pe invalizi, găsind acolo treizeci de mii de puști și doisprezece tunuri. Tot ce lipsește este pulbere și gloanțe. O primă și apoi o a doua delegație de alegători din orașul Paris au fost primite de guvernatorul Launay la Bastille, dar nu

Charles Thévenin, Arestarea domnului de Launay, 4 iulie 1789, pictură pe pânză - Paris, Muzeul Carnavalet

au obținut nici pulbere, nici gloanțe, în timp ce la sfârșitul dimineții mulțimea a început să se adune în fața cetății.

În jurul orei 13:30, apărătorii Bastiliei și invalizii, răspunzând ordinelor lui Launay, au deschis pentru prima dată focul asupra mulțimii. O a treia și a patra delegație au mers la Bastille fără mai mult succes. De la ora 15.30, cinci tunuri luate dimineața de la Les Invalides au fost plasate în fața Bastiliei de către gardienii francezi. În jurul orei 17.00, garnizoana Bastiliei s-a predat cu promisiunea de a fi tratată bine, mulțimea a pus mâna pe Bastilia, a luat pulberea cu care veniseră să o caute acolo și a eliberat câțiva prizonieri.

Aproximativ o sută de parizieni au fost uciși în timpul zilei. În drum spre Hôtel de Ville, unde trebuia luată garnizoana, acum prizonieră, guvernatorul Launay este ucis, capul tăiat cu un cuțit de un tânăr măcelar, și prepostul negustorilor este asasinat pe motiv de trădare, arhivele Bastiliei sunt jefuite. Într-un dans al morții, capetele sunt defilate prin Paris până la Palais-Royal. La sfârșitul zilei, încă necunoscut episodul asaltului Bastiliei, Ludovic al XVI-lea a ordonat retragerea trupelor. Regele nu a aflat de eveniment decât după ce s-a trezit a doua zi dimineața cu faimosul cuvânt al ducelui de La Rochefoucauld-Liancourt: „Nu, Sire, este o revoluție.”

14 iulie văzut de Chateaubriand

Fără să intrăm în dezbaterile cu privire la interpretarea evenimentelor din 14 iulie, sunt interesante aspectele anumitor contemporani, scriitorii conservatori cum a fost de exemplu Chateaubriand. „14 iulie, furtuna Bastiliei. În calitate de spectator, am asistat la acest asalt asupra câtorva invalizi și a unui guvernator timid: dacă ușile ar fi fost ținute închise, oamenii nu ar fi intrat niciodată în cetate. Am văzut două sau trei focuri de armă, nu de invalizi, ci de gardieni francezi, montați deja pe turnuri. De Launay, rupt din

ascunzătoarea sa, după ce a suferit o mie de jigniri, este scos pe scările Primăriei; provostul negustorilor, Flesselles, are capul spart cu un pistol; acest spectacol l-a găsit atât de frumos pe bătorii fără inimă. În mijlocul acestor crime, ei s-au răsfațat cu orgii, ca în necazurile Romei, sub Otho și Vitellius. Învingătorii Bastiliei, bețivi fericiți, declarați cuceritori la cabaret, au fost luați la plimbare; prostituatele și sans-culottele au început să domnească și i-au escortat. Trecătorii s-au descoperit cu respect pentru frică în fața acestor eroi, dintre care unii au murit de oboseală în mijlocul triumfului lor. Cheile Bastiliei s-au înmulțit: au fost trimiși tuturor oamenilor importanți din toate cele patru părți ale lumii. De câte ori mi-a fost dor de averea mea! Dacă eu, un spectator, aș fi intrat în registrul câștigătorilor, aș avea azi o pensie.”

În literatura contrarevoluției se construiește o tradiție, dar și, ca în acest fragment, sub penița monarhiștilor convingși care pun la îndoială conținutul și formele evenimentului, pe măsură ce revoluționarii au vrut să-l falsifice. Violența, beția, capacitatea de a comite infracțiuni gratuite, imbecilitatea caracterizează actorii din 14 iulie pentru Chateaubriand. Dar, și mai mult, autorul îl denunță pe ideea unui eveniment care nu a avut loc. Realitatea unui fapt la care se prezintă ca martor contrabalansează interpretarea prin supraestimare pe care o fac apoi revoluționarii. Nu există nicio captură a Bastiliei, ci capitularea unei cetăți în naivitatea ocupanților care nu sunt apti de luptă.

Victoria fără luptă oferă atunci parizienilor posibilitatea unei sărbători macabre, orgiastice a unei eliberări căreia îi neagă orice bază. Autorul a cărui carieră politică în primele decenii ale secolului al XIX-lea a fost construită împreună cu monarhii Restaurării compară Parisul cu Roma de la sfârșitul domniei lui Nero și anul celor patru împărați, dintre care doi sunt numiți aici. Cum să înființăm un nou regim al actelor însetate de sânge? Întrebarea a fost desigur pusă pe tot parcursul secolului al XIX-lea și a fost încă dezbătută în 1880.

14 iulie în pictură

14 iulie a fost tratat rapid de un număr mare de artiști, în special pictori, ceea ce subliniază locul fundamental pe care l-a ocupat de la început în mentalitățile colective. Aceste tablouri au ochii îndelung fixați asupra evenimentului, dirijându-le. Acestea aparțin setului de picturi care marchează evenimentele din 1789, începând cu deschiderea moșiei generale, în special jurământul Jeu de Paume. Trei pictori contemporani cu furtuna Bastiliei și sărbătoarea Federației ne oferă viziunea lor despre această zi în diferite momente ale revoluției.

Jean-Pierre Houel și furtuna Bastiliei

Gravor, desenator, pictor, născut la Rouen într-o familie bogată de meșteri, a studiat la Beaux-Arts din Rouen de la vârsta de 15 ani, cu Descamps ca maestru, apoi s-a orientat către pictura peisajului și copierea de către maestrul flamand. Și-a finalizat studiile de arhitectură, a studiat perspectiva, apoi a lucrat la Paris într-un atelier de gravură. A plecat în Italia pentru a-și îmbunătăți abilitățile la școala romană între anii 1769-1772. Lucrează acolo la reprezentarea monumentelor antice în guașă. Înapoi în Franța, a răspuns la comenzi private, a predat. Aici pictează sfârșitul zilei de furtună a Bastiliei cu arestarea marchizului de Launay în centru. Fumul, cerul întunecat dau impresia unei cuceriri în violență, cu ajutorul tunurilor. Cucerirea nu pare să se fi încheiat, deoarece scenele din prim plan evidențiază lupta continuă cu puști și cuțite. În centrul pânzei, autorul își concentrează atenția asupra arestării guvernatorului Bastiliei. Un soldat al Gărzii Franceze și un om al poporului, cei doi actori ai zilei, îl prind pe reprezentantul puterii, cel care a făcut să tragă mulțimea parizienilor. Fără îndoială, Launay, a cărui soartă personală nu este luată în considerare

aici, simbolizează și arbitrarul regal. Năvălirea Bastiliei pictată de Houel este într-adevăr un act revoluționar. Houel moare la Paris.

Charles Thévenin

Charles Thévenin, născut la Paris în 1764, este un pictor neoclasic, fiul unui arhitect de curte. A studiat pictura la Academia Regală de Pictură și Sculptură, premiul II la Roma în 1789, apoi premiul I în 1791, a primit comenzi oficiale, și-a continuat cariera în serviciul Consulatului și Imperiului (a pictat Augereau la Pont d'Arcole în 1798). După o ședere în Italia în timpul Restaurării, a fost numit curator de tipărituri la Biblioteca Națională. Este cunoscut pentru pictura evenimentelor eroice ale Revoluției și Imperiului. În 1793 a pictat La Prise de la Bastille. Este interesantă comparația cu tabloul lui Jean-Pierre Houel. Mai aproape de actorii mai numeroși, de asemenea, pe pânză, rolul oamenilor în emanciparea lor este obiectul operei pictorului. 1793, Republica apreciază acest rol emancipator prin arestarea lui Launay, tot în centrul pânzei. Launay este împins de bărbați ale căror haine indică apartenența lor la oameni, oameni mereu în acțiune în dreapta pânzei. În stânga, acest popor așteaptă și vede în eventualitatea libertății oferite de oameni în acțiune oprind simbolul arbitrarului regal. Bastilia apare doar sub forma unui turn parțial reprezentat, ca dovadă a unei arhitecturi de opresiune, de închisoare. Contrastul de lumină dintre un fum negru din dreapta și un cer mai senin, înnorat la început, dar însorit și albastru, concretizează și această eliberare dobândită în furtuna Bastiliei, care a devenit un eveniment politic major departe de simpla încercare de a găsi arme. Să se aperse împotriva unei amenințări ipotetice. Autorul amintește, de asemenea, că evenimentul a fost mortal, cu trupuri zăcute fără viață plasate în fața guvernatorului Launay. Ales membru al Academiei de Arte Frumoase în 1825, Thévenin a murit în 1838.

Hubert Robert și Bastilia în primele zile ale demolării sale

Hubert Robert s-a născut în 1733 la Paris și a murit în 1808, a urmat studii clasice cu iezuiții, la colegiul din Navarra, apoi studii de pictură, înfrumusețate cu o călătorie în Italia, din 1754, cu trecere prin Roma, Napoli (el efectuează studii pentru capricii, peisaje imaginare în antic). Întorcându-se în Franța în 1765, a intrat în Academie, pregătind clădirile regale ale Trianonului. În timpul Revoluției, a fost arestat și reținut în 1793 și apoi eliberat după căderea termidorienilor, fiind responsabil de înființarea unui muzeu național. Ales membru al Academiei de Arte Frumoase în 1825, Thévenin a murit în 1838.

Această pictură prezintă Bastilia pentru ultima oară înainte de demolare. Cetatea a fost demontată la 15 iulie 1789, aparent de un antreprenor privat. Pietrele au fost vândute ca suveniruri ale evenimentului. Modelele și reproducerea Bastiliei într-o piatră a Bastiliei au devenit atât un obiect de închinare, cât și un obiect de comerț fructuos. O copie a fost trimisă fiecărui departament din Franța. Una dintre ele poate fi văzută astăzi la Muzeul Carnavalet. Părțile au fost folosite și pentru construirea Pontului Concordei. Dispărută din peisajul vizibil, Bastilia preia peisajul memorial.

REȚETE

Remediile din cicoare stimulează funcția pancreasului și normalizează glicemia

Cicoarea este o plantă erbacee răspândită prin lanurile de cereale sau crește spontan la marginea drumurilor și este folosită din cele mai vechi timpuri pentru proprietățile ei tămăduitoare. Era cultivată încă din Egiptul Antic și folosită pentru tratarea bolilor hepato-biliare.

În scop terapeutic se folosesc rădăcinile recoltate toamna târziu cât și părțile aeriene recoltate în timpul înfloririi. Cicoarea este înlocuitorul tradițional al cafelei, fiind asemănătoare la gust.

Compoziție

Întreaga plantă de cicoare conține un suc lăptos, al cărui constituent major - cam 45-60% - este inulină. Acidul fenolic se găsește în flori, iar rădăcinile conțin lactone sesquiterpenice amare.

Acțiune

Cicoarea are proprietăți eupeptice, colagogene (stimulează evacuarea vezicii biliare și totodată o fluidifică, secrețiile digestive și ajută funcția ficatului), împiedică formarea pietrelor la fiere, reglează funcția glicogenetică a ficatului, stimulează funcția pancreasului și normalizează glicemia, fiind eficientă în

caz de diabet zaharat, datorită uleiurilor volatile și rezinelor care au acțiune diuretică, depurativă (favorizează eliminarea toxinelor din organism, curăță sângele), efect laxativ, grăbind evacuarea colonului și îmbunătățind digestia, stimulează funcția cerebrală, favorizează concentrarea, crește atenția, îmbunătățește memoria, fiind importantă pentru susținerea activității intelectuale intense, efecte tonifiante generale.

Indicații terapeutice

Preparatele pe bază de cicoare sunt recomandate în caz de boli hepatice și biliare, constipație, diabet zaharat, oboseală fizică și intelectuală.

Administrare:

Frunzele proaspete pot fi utilizate în salate de crudități, având acțiune benefică asupra ficatului, de curățare a sângelui și detoxifiere generală; sucular poaspăt poate fi consumat în amestec cu lapte (1-2 linguri de suc la o cană de lapte băute dimineața pe stomacul gol sau seara înainte de culcare) poate avea aceleași efecte.

Infuzia se prepară din 2 lingurițe cu vârf de cicoare mărunțită la o cană de apă clocotită care se lasă la infuzat 1-2 minute, apoi se strecoară și se bea cu înghițituri mici înainte de masă.

În tratamentul afecțiunilor rinichilor și ale ficatului se folosește decoctul de cicoare (puneți 15-30 g de amestec de rădăcină, frunze și flori la 1 l de apă, fierbeți timp de 5 minute, strecurați și beți 1 cană înainte de prânz și de masa de seară) sau băuturi instant (adăugați 1 linguriță cu vârf de cicoare instant la o cană de apă clocotită, adăugați lapte și îndulciți după gust).

Supă de chimen cu crutoane

Aveți nevoie:

2 linguri de chimen, 4 - 5 linguri de ulei, 2 linguri cu vârf de făină, 1 litru de apă, sare, o linguriță de boia de ardei dulce, 4-5 linguri de smântână (pentru post se poate și vegetală), pâine pentru crutoane, sau crutoane gata preparate din comerț, eventual crutoane cu usturoi.

Mod de preparare:

Se încinge uleiul și se prăjește puțin chimenul. Se adaugă făina și se prăjește foarte puțin. Se adaugă boiaua, apoi

treptat și apa, amestecând continuu pentru omogenizare, cu grijă să nu rămână cocoloașe. Se adaugă sarea și se lasă la fiert circa 5 minute, după care se strecoară de semințe. Pâinea se prăjește, dacă vă place cu usturoi atunci se mărunțește după se prăjește și se unge cu usturoi, dacă nu, pâinea tăiată cubulețe se poate prăji în tigaie, cu câteva picături de ulei. Supa se servește fierbinte cu, sau fără smântână, după gust, iar crutoanele se presară deasupra, pentru a nu se înmuia prea tare.

Pui prăjit cu mâncare de dovlecei

Aveți nevoie:

4 bucăți de pulpe sau piept de pui sau 4 jumătăți de piept de pui (eventual 8 aripioare), un dovleac de circa 1 kg, mai copt, o legătură de mărar verde, 200 g de smântână, 2 linguri de făină, ulei, sare, piper, bază pentru mâncăruri.

Mod de preparare:

Carnea se condimentează cu sare și piper și se lasă câteva ore să se frăgezescă. Dovleacul se curăță, se spală și se dă pe răzătoarea mare, sau se taie fâșii subțiri. Se sarează ușor și se lasă așa puțin, apoi se stoarce bine. Se pune

la fiert împreună cu mărarul tocat mărunt, sau în legătură, așa cum este, în apă cât să acopere și se fierbe circa 5 minute de la primul clocot. Se adaugă puțină bază pentru mâncăruri (dacă se poate, delicat de casă), dar cu grijă, pentru că dovleacul a absorbit o oarecare cantitate de sare. Din făină și ulei se prepară un răntaș ușurel, de culoare ușor aurie, fără boia, care se adaugă la dovleceii în fierbere. Se adaugă și smântâna, se mai condimentează după gust și se mai lasă puțin la fiert. Se servește cu carnea prăjită fie în ulei, fie la grătar.

Castraveți murați la soare

Aveți nevoie:

2 kg de castraveți mijlocii, o legătură mai mare, sau 8-10 crențuțe de mărar verde, 3 linguri cu vârf de sare, 3-5 căței de usturoi, 2-3 ardei iuți, 2-3 rădăcini de hrean, 6-8 bucăți de foi de dafin, o felie de pâine și un borcan.

Mod de preparare:

Într-un borcan de 3 l, se așează mai mult de jumătatea crențuțelor de mărar, circa jumătatea hreanului curățat, tăiat în lung și bine spălat în prealabil, precum și foile de dafin. Castraveții se spală și se taie capetele, apoi se crestează în 4, în formă de cruce, adică dintr-un capăt se taie în două, dar nu complet, apoi la fel și din capătul opus,

dar perpendicular pe prima tăietură. Castraveții se așează în borcan, pe cât posibil vertical, aspectuos, se adaugă sarea, iar între castraveți se așează usturoiul curățat, ardeii iuți creștați puțin în lungime și restul de hrean. Mărarul rămas se pune deasupra castraveților. Se adaugă apa puțin caldă și deasupra se pune feliuta de pâine. Borcanul se pune la soare, acoperit cu un capac (eventual o farfurie mică, un bol), timp de 2-3 zile, până când se acrește. Când castraveții sunt suficient de murați, pâinea se aruncă, iar borcanul se pune într-un loc mai răcoros.

Tiramisu

Aveți nevoie:

Pentru blat: 8 albușuri de ouă, 3 gălbenușuri, 8 linguri de zahăr, 8 linguri de apă, 10 linguri de făină, 1 praf de copt, 50 ml de cafea preparată la presou. Pentru cremă: 5 gălbenușuri de ouă, 5 linguri de zahăr, 250 gr de mascarpone, 300 ml de frișcă. Pentru sirop: 200 ml cafea preparată la presou, iar pentru ornat: cacao, zahăr pudră cu gust de vanilie, boabe de cafea.

Mod de preparare:

Albușurile cu apa și zahărul se bat spumă tare, se adaugă cele 3 gălbenușuri, se mai bate încă puțin, adăugăm apoi cafeaua, făină și praful de copt. Se pune la copt într-o formă de tort antiaderentă (recomandat cu diametrul de 28 cm, sau 26X26). Se dă la

cuptor circa 20 minute, după care se face proba cu scobitoarea, dacă e nevoie se mai lasă 3-5 minute, apoi se scoate, se răcește și se taie în 3 blaturi cât mai egale. Îngroșăm gălbenușurile cu zahărul pe abur, răcim și adăugăm mascarpone, se amestecă bine. Frișca o batem spumă tare și se încorporează în crema de ouă și mascarpone anterior preparată.

Se amestecă cu grijă, ca spuma să nu se distrugă. Se însiropează blaturile, împărțim crema în 3, cu 2 părți umplem foile de blat iar cu restul se ornează tortul. Pudrăm cu cacao, apoi cu ajutorul unui șablon, cu zahărul pudră se pot desena diverse modele, iar tortul se poate orna fie cu boabe de cafea, fie cu frișcă.

“Parisul este ca o fecioară care se trezește languroasă, împuternicită de o forță divină să pretindă toate sacrificiile, convocând toate fluviile și toate mările spre a-i putea potoli setea” - Guillaume Apollinaire

TURISM

Paris, orașul romantismului, al artei și al bunului gust

Pentru întreaga construcție a fost nevoie de 18.038 de piese, ce au fost conectate prin două milioane și jumătate de nituri

Imaginea emblematică a fațadei catedrale Notre Dame, care este astăzi cunoscută în întreaga lume, este rodul artiștilor medievali. Sculpturile, minuțios realizate, care decorează timpanele de deasupra imenselor uși, oglindesc trei subiecte sacre ale creștinismului: Fecioara Maria, Judecata de Apoi și Sfânta Ana

Operele prezente la Luvru au o mare varietate; este de asemenea unul dintre cele mai vizitate muzee din lume, cu aproximativ 8,5 milioane de vizitatori în 2008. În 2018, Luvru a fost cel mai vizitat muzeu de artă din lume, primind 10,2 milioane de vizitatori

Parisul este un oraș fascinant, plin de atracții turistice și istorice, multe muzee în care puteți admira cele mai importante capodopere din întreaga lume și multe obiective turistice.

Monumentele și obiectivele turistice din capitala Franței, sunt cunoscute în toată lumea și au ajuns adevărate simboluri recunoscute de origine. Mai jos vă prezentăm trei dintre obiectivele turistice pe care cei ce au ocazia să ajungă în Paris trebuie să le viziteze.

Mulți vor spune că Parisul este o stare de spirit și că este imposibil să îl vizitezi pe tot și să ajungi să-l cunoști în profunzime decât foarte greu. Acest lucru poate fi perfect adevărat.

Parisul a jucat de asemenea un rol important în timpul revoluțiilor din 1830 și 1848. În 1871, în timpul războiului franco-prusac, orașul a fost asediat timp de patru luni până când Franța a capitulat. După retragerea trupelor germane, radicalii francezi au pus în priza bazele Comunei Parisului. În timpul Primului Război Mondial nemții au fost împiedicați să cucerească Parisul dar au făcut-o în timpul celui de-al Doilea Război Mondial din 1940 până în 1944. Parisul a asistat iarăși la scene violente în timpul răscoalei studenților în 1968. Parisul de astăzi își menține poziția importantă, șarmul și caracterul aparte, desi înfățișarea sa este transformată de clădiri moderne și proiecte ambițioase.

Turnul devenit simbol al Franței răspândit la nivel mondial

Turnul Eiffel este o construcție faimoasă pe schelet de oțel din Paris ce măsoară 324 m înălțime. A fost conceput de către Émile Nouguier, Maurice Koechlin și Stephen Sauvestre, angajați la Eiffel și Co. Gustave Eiffel, inițial reticent cu privire la proiect, a devenit ulterior un mare susținător al său și a cumpărat brevetul. Turnul, care poartă numele său, este una dintre principalele destinații turistice ale Parisului și lumii, cu mai mult de 5,5 milioane de vizitatori anual.

Structura a fost construită între anii 1887-1889. Aceasta urma să servească drept arc de intrare la Expoziția Universală (1889), un târg mondial ce sărbătorea centenarul Revoluției franceze. A fost inaugurat la 31 martie 1889 și deschis pentru public la 6 mai. 300 de muncitori au unit 18.038 de piese de oțel pudlat, folosind două milioane și jumătate de nituri. Luând în considerare standardele de siguranță din acel moment, este remarcabil faptul că un singur muncitor a murit la construcția turnului, și anume în timpul instalării lifturilor. Lifturile originale funcționau cu ajutorul unui sistem hidraulic, pe când lifturile actuale sunt electrice.

Turnul are 300 m înălțime, excluzând antena din vârf, ce mai adaugă 20 de metri, și o greutate de peste 10.000 de tone. Când a fost construit era cea mai înaltă clădire din lume. Întreținerea turnului include utilizarea a 50 de tone de vopsea maro închis, la fiecare 7 ani. Depinzând de temperatura aerului, Turnul Eiffel își schimbă înălțimea cu câțiva centimetri datorită contractției și dilatării aliajului de metale.

La început, Eiffel a primit permisiunea de a lăsa monumentul în viață timp de 20 de ani, dar ținând cont că oferea o serie de beneficii în domeniul comunicațiilor, s-a renunțat la demontarea sa.

Turnul are 3 niveluri: accesul publicului la primul și al doilea nivel se poate face atât pe scări, cât și cu liftul, în schimb accesul la ultimul nivel se face exclusiv cu liftul.

Turnul Eiffel este înscris ca monument istoric din 24 iunie 1964 și face parte din Patrimoniul mondial UNESCO din anul 1991, împreună cu alte monumente pariziene.

Monument al arhitecturii gotice timpurii din Franța

Construcția Catedralei Notre Dame a început în anul 1163, pe locul unui lăcaș de cult dedicat sfântului diacon Ștefan. În 1182, episcopul Maurice de Sully a sfințit altarul, dar construcția catedralei a durat din 1163 până în 1345.

Construcția clădirii cu cinci nave s-a terminat prin lucrările de pe fațada vestică, iar pe la mijlocul secolului al XIV-lea, prima capodoperă a stilului gotic timpuriu era gata. Cu toate că desenele inițiale și strana evocau încă

stilul romanic, aici s-au aplicat pentru prima oară soluții arhitecturale specifice stilului gotic.

Fațada dantelată și cele două turnuri patrulaterale, de câte 69 m fiecare, radiază mult echilibru. Intrarea în catedrală se face prin trei porți bogat ornamentate, care evocă simbolurile stilului gotic târziu. Impresia spațială în interiorul bisericii este copleșitoare, zidurile ei se înalță pe trei rânduri de coloane.

De proporții impozante, 130 m lungime, 45 m lățime, 35 m înălțime, unde încăp până la 10.000 de persoane. Nava principală este împodobită cu statui și picturi.

În timpul iacobinilor (1793-1794), catedrala a fost profanată devenind Templu al Rațiunii și loc unde erau citite și dezbătute operele iluminiștilor în timp ce era venerată Ființa Supremă.

Catedrala a redevenit catolică în urma concordatului lui Napoleon I cu Papa Pius al VII-lea din 1801. Napoleon fiind încoronat aici împărat al Franței pe data de 2 decembrie 1804.

Catedrala Notre-Dame din Paris este vizitată de circa 13 milioane de persoane anual, ceea ce înseamnă o medie zilnică de 30.000 de oameni. În zilele cu afluență ridicată, pricinuită de sărbători sau evenimente importante, se poate ajunge chiar și la 50.000 de oameni.

Vorbind despre vitralii, trebuie să amintim de cele trei roze ale catedralei, care reprezintă una din marile opere de artă ale creștinătății. Roza de sud, numită și La Rose du Midi, este un dar din partea regelui Ludovic al IX-lea al Franței și este consacrată Noului Testament.

Pe 15 aprilie 2019, ora 19.50 (ora Europei de Est), un incendiu a izbucnit pe acoperișul catedralei. Se presupune că incendiul ar fi fost cauzat de lucrările de renovare realizate pe clădirea, după o cerere de reparare de urgență din 2018.

Clădirile din zonă au fost evacuate. Turnul-fleșă al catedralei s-a prăbușit iar flăcările au înghițit partea superioară a catedralei, inclusiv vârful, care s-a prăbușit.

Ministrul francez al Culturii, Roselyne Bachelot a anunțat că banii strânși din donații sunt suficienți pentru refacerea catedralei Notre-Dame, care a fost devastată de un incendiu în urmă cu doi ani, și promite că aceasta va fi deschisă în 2024.

Muzeu cu caracter universal, Luvrul posedă opere de artă din epoci diferite ale civilizației, din Antichitate până la 1848

La originea Luvrului se află o cetate construită de către Filip al II-lea al Franței în anul 1190 și care ocupa o pătrime a actualei Curți Pătrate. Planul cetății era constituit dintr-un patralater cu laturile de 78x72 m., înconjurat de șanțuri, flancat de turnuri și având două căi de acces. În mijlocul cetății se afla un donjon fortificat: Marele Turn al Luvrului. Una dintre principalele misiuni ale cetății era de a supraveghea avalul Senei, această parte fiind una dintre zonele folosite adesea de invadatori încă de pe vremea vikingilor.

În 1317, odată cu transferul bunurilor aparținând Ordinului Templierilor către Ordinul Ospitalierilor, vistieria regală, păstrată până atunci în Casa Templierilor din Paris, este transferată la Luvru. Carol al V-lea va transforma ulterior Luvrul în reședință regală cu ajutorul arhitectului Richard du Temple.

Funcția de muzeu a Luvrului începe odată cu expoziția celor mai frumoase tablouri ale colecției regale, ținută la Palatul Luxemburg între anii 1750 și 1785, și care a cunoscut un enorm succes. Marchizul de Marigny, director general al Clădirilor Regale (în franceză Bâtiments du roi) și succesorul acestuia, contele de Angiviller, elaborează un proiect prin care Luvrul să devină un muzeu permanent.

Acest proiect devine lege la data de 6 mai 1791, iar la 10 august 1793 are loc inaugurarea oficială a noului muzeu. Acesta a fost inițial un loc de pregătire a artiștilor vremii, publicul larg având acces numai în zilele de duminică până în anul 1855.

În timpul Primului Imperiu muzeul se va numi Muzeul Napoleon având ca prim director pe Dominique-Vivant Denon. Muzeul este extins de către arhitectii Charles Percier și Pierre-François-Léonard Fontaine, aceștia construind aripa de pe strada Rivoli.

Aceștia vor construi în 1808 și un mic arc de triumf numit Arcul de Triumf Carrousel, care va fi decorat de către Dominique-Vivant Denon cu basorelieful și cu statuete ce slăvesc gloria armatelor victorioase.

Deasupra era plasată o statuie antică din bronz reprezentând cai, ce

aparținuse bazilicii San Marco din Veneția, și care va fi înapoiată acesteia în 1815.

Sub domnia lui Napoleon al III-lea Luvrul a suferit mai multe modificări, în principal în cadrul proiectului Le Grand Dessin: galeria de nord ce leagă Luvrul de Palatul Tuileries a fost completată prin adăugarea de noi clădiri realizate de Hector-Martin Lefuel după planurile lui Louis Visconti; alte clădiri au fost adăugate la sud pentru a oferi simetrie complexului arhitectural care a devenit din ce în ce mai impunător. În 1871, muzeul a fost incendiat în timpul Comunei din Paris iar arhitectul Lefuel a fost nevoit să reconstruiască o parte din clădiri. Palatul Tuileries nu va fi reconstruit astfel încât, după mai mulți ani de deliberări, ruinele vor fi demolate în 1882. Această demolare marchează începutul Luvrului modern, acum fiind aproape în totalitate consacrat culturii, cu excepția aripii Richelieu în care funcționa Ministerul de Finanțe.

Ministerul va fi mutat din aripa Richelieu printr-o decizie a președintelui francez François Mitterrand abia în 1981.

Muzeul Luvru prezintă opere ale artei occidentale din Evul Mediu până la 1848, ale civilizațiilor antice care au precedat-o și influențat-o și ale artei islamice.

La acest muzeu se găsesc, printre altele, lucrări romanece, precum sculptura din secolul al XI-lea *Profetul Daniel în peștera leului* și cea din secolul al XII-lea *Fecioara din Auvergne*. În secolul al XVI-lea, influența renașcentistă a avut un efect inhibitor asupra sculpturii franceze, precum se vede în basoreliefurile lui Jean Goujon și în lucrările lui Germain Pilon, Coborârea de pe cruce și *Învierea lui Hristos*. Secolele al XVII-lea și al XVIII-lea sunt reprezentate de opere ale lui Étienne Maurice Falconet și de obeliscurile lui François Anguier. Curentul neoclasic e reprezentat de sculptura *Psyche înviată de sărutul lui Cupidon* (1787) a lui Antonio Canova. Iar una dintre cele mai celebre opere de artă care se regăsesc aici este Mona Lisa, realizată de către pictorul Leonardo DaVinci.

Parisul este locul în care toată lumea visează să ajungă măcar o dată în viață. Orașul francez a fost întotdeauna una din marile atracții turistice din lume, fiind catalogat de multe ori drept orașul îndrăgostiților.

Raluca D.

PERSONALITĂȚI

La Washington a muncit pentru a aduce reorganizarea partidului republican printr-o alianță între ceea ce el a numit „plantatorii din sud și republicii de câmpie din nord.” A subliniat importanța construirii majorităților populare și a perfecționat tehnici politice care să atragă masele. Partidele până acum erau considerate rele pentru a fi tolerate; Van Buren a susținut că sistemul partidului era cel mai sensibil și mai inteligent mod în care treburile națiunii puteau fi conduse democratic, un punct de vedere care a obținut în cele din urmă aprobarea națională.

Martin Van Buren, președintele poreclit “micul magician”

Martin Van Buren, dar și al optulea președinte al Statelor Unite din 1837 până în 1841. Fondator al Partidului Democrat, el a fost anterior ca al nouălea guvernator al New York-ului, al zecelea secretar de stat al Statelor Unite și al optulea vicepreședinte al Statelor Unite. El a câștigat alegerile prezidențiale din 1836 cu sprijinul președintelui popular Andrew Jackson și puterea organizațională a Partidului Democrat.

Van Buren s-a născut în Kinderhook, New York, unde majoritatea locuitorilor erau de origine olandeză și vorbeau olandeză ca limbă principală. El a fost primul președinte care s-a născut după Revoluția americană - în care tatăl său a servit ca patriot - și este singurul președinte care a vorbit engleza ca a doua limbă. În calitate de avocat, s-a implicat rapid în politică ca membru al Partidului Democrat-Republican și a câștigat un loc în Senatul Statului New York și apoi în Senatul Statelor Unite în 1821.

Începutul carierei și viața de familie

Tatăl său, Abraham Van Buren, era un descendent al lui Cornelis Maessen, originar din Buurmalsen, Olanda, care a emigrat în Noua Olandă în 1631 și a cumpărat un teren pe insula Manhattan. Abraham Van Buren fusese Patriot în timpul Revoluției Americane, ulterior s-a alăturat Partidului Democrat-Republican. Deținea un han și o tavernă în Kinderhook și a servit ca funcționar al orașului Kinderhook timp de mai mulți ani.

Tânărul Martin a primit o educație de bază la școala din sat și a studiat pe scurt limba latină la Academia Kinderhook și la Washington Seminary din Claverack. Van Buren a crescut vorbind în principal olandeză și a învățat engleza la școală; el rămâne singurul președinte a cărui limbă maternă nu era engleza.

Tot în timpul copilăriei sale, Van Buren a învățat la hanul tatălui său cum să interacționeze cu oameni din diverse grupuri etnice, de venituri și societăți, pe care le-a folosit în avantajul său ca organizator politic. Educația sa formală s-a încheiat în 1796, când a început să citească legea la biroul lui Peter Silvester și al fiului său Francisc.

Martin s-a căsătorit cu Hannah Hoes (sau Goes) în Catskill, New York, la 21 februarie 1807. Ea îi era iubită încă din copilărie, precum și fiica vârului său matern primar, Johannes Dirksen Hoes. La fel ca Van Buren, a crescut într-o casă olandeză din Valatie; vorbea în principal olandeză și vorbea engleza cu un accent marcat. Cuplul a avut cinci copii, dintre care patru au trăit până la maturitate: Abraham (1807-1873), John (1810-1866), Martin Jr. (1812-1855), Winfield Scott (născut și decedat în 1814) și Smith Thompson (1817-1876).

Hannah a contractat tuberculoză și a murit la Kinderhook la 5 februarie 1819, la vârsta de 35 de ani. Van Buren nu s-a recăsătorit niciodată.

La întoarcerea la Kinderhook în 1803, Van Buren a format un parteneriat juridic cu fratele său vitreg, James Van Alen, și a devenit suficient de sigur din punct de vedere financiar pentru a-și spori atenția asupra politicii.

Van Buren a fost activ în politică de la vârsta de 18 ani. În 1801, a participat la o convenție a Partidului Democrat-Republican la Troy, New York, unde a lucrat cu succes pentru a-i asigura lui John Peter Van Ness nominalizarea partidului la o alegere specială pentru locul 6 al districtului Congresului. La întoarcerea la Kinderhook, Van Buren a rupt cu fracțiunea Burr, devenind un aliat atât al lui DeWitt Clinton, cât și al lui Daniel D. Tompkins. După ce fracțiunea condusă de Clinton și Tompkins a dominat alegerile din 1807, Van Buren a fost numit surogat al județului Columbia, New York.

Căutând o bază mai bună pentru cariera sa politică și juridică, Van Buren și familia sa s-au mutat în orașul Hudson, sediul județului Columbia, în 1808. Practica juridică a lui Van Buren a continuat să înflorească și a călătorit în tot statul pentru a reprezenta diverși clienți.

Obținerea poreclei “micul magician”

În februarie 1821, legislativul de stat l-a ales pe Van Buren să reprezinte New York-ul în Senatul Statelor Unite. Martin a ajuns la Washington în timpul „erei sentimentelor bune”, o perioadă în care distincțiile partizane la nivel național au dispărut.

Van Buren a devenit rapid o figură proeminentă în Washington, D.C., împrietenindu-se cu secretarul Trezoreriei William H. Crawford, printre altele. Deși nu este un orator excepțional, Van Buren a vorbit frecvent la nivelul Senatului, de obicei după ce a cercetat pe larg subiectul în cauză. În ciuda angajamentelor sale ca tată și lider al partidului de stat, Van Buren a rămas strâns angajat în atribuțiile sale legislative, iar în timpul petrecut în Senat a ocupat funcția de președinte al Comitetului financiar al Senatului și al Comitetului judiciar al Senatului.

Pe măsură ce și-a câștigat renumele, Van Buren a câștigat porecle precum „Micul Magician” și „Vulpea vicleană”.

În calitate de vicepreședinte, Van Buren a continuat să fie unul dintre primii consilieri și confidenți ai lui Jackson și l-a însoțit pe Jackson în turneul său din nord-estul Statelor Unite în 1833. Lupta lui Jackson cu a doua bancă a Statelor Unite a continuat, deoarece președintele a încercat să elimine fonduri federale din bancă.

Deși inițial a fost îngrijorat de îndepărtarea din cauza sprijinului acordat de Congres pentru Bancă, Van Buren a ajuns în cele din urmă să sprijine politica lui Jackson.

De asemenea, el a ajutat la subminarea unei alianțe începătoare între Jackson și Daniel Webster, un senator din Massachusetts care ar fi putut amenința proiectul lui Van Buren de a crea două partide separate mai degrabă de diferențe politice decât de personalități.

În timpul celui de-al doilea mandat al lui Jackson, susținătorii președintelui au început să se numească membrii ai

Partidului Democrat. Între timp, cei care s-au opus lui Jackson, inclusiv republicanii naționali ai lui Clay, adepții lui Calhoun și mulți membrii ai Partidului Anti-Masonic, au fuzionat în Partidul Whig.

Martin Van Buren, al optulea președinte ale Statelor Unite ale Americii

Președinția lui Martin Van Buren a început la 4 martie 1837, când acesta a fost inaugurat în funcția de președinte al Statelor Unite și s-a încheiat la 4 martie 1841. Van Buren, vicepreședintele în funcție și succesorul ales al președintelui Andrew Jackson, a luat birou ca al optulea președinte al Statelor Unite după ce a învins mai mulți candidați ai partidului Whig la alegerile prezidențiale din 1836.

Membru al Partidului Democrat, președinția lui Van Buren s-a încheiat după înfrângerea sa de către candidatul Whig William Henry Harrison la alegerile prezidențiale din 1840.

Problema centrală cu care s-a confruntat președintele Van Buren a fost “Panica din 1837”, o recesiune economică susținută care a început la doar câteva săptămâni de la inaugurarea sa. Van Buren s-a opus oricărei intervenții directe a guvernului federal și a redus cheltuielile federale pentru a menține un buget echilibrat.

De asemenea, el a prezidat înființarea sistemului independent de trezorerie, o serie de seifuri guvernamentale care au înlocuit băncile ca depozit de fonduri federale.

Van Buren a continuat politicile de îndepărtare indiene ale administrației Jackson, întrucât mii de nativi americani au fost relocați la vest de râul Mississippi în timpul președinției sale.

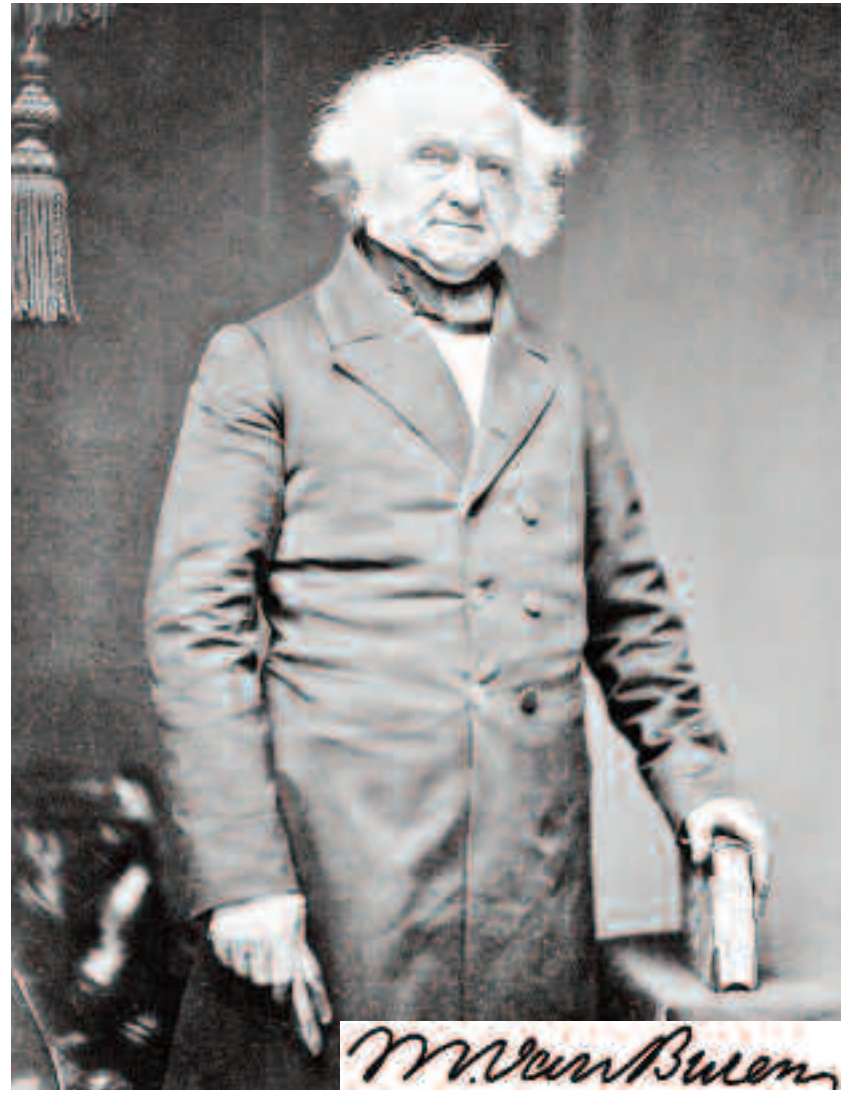
El a încercat să evite tensiunile majore legate de sclavie, respingând posibilitatea anexării Texasului și atacând cazul SUA împotriva Amistadei la Curtea Supremă. În afaceri externe, Van Buren a evitat războiul cu Marea Britanie în ciuda mai multor incidente, inclusiv războiul Aroostook fără sânge și afacerea Caroline.

Incapacitatea lui Van Buren de a face față în mod eficient crizei economice, combinată cu puterea politică crescândă a opoziției Whigs, a dus la înfrângerea sa la alegerile prezidențiale din 1840.

Președinția sa de patru ani a fost marcată atât de eșecuri și critici, cât și de succes și aprecieri populare, iar președinția sa este considerată medie, în cel mai bun caz, de către istorici. Cea mai durabilă realizare a sa a fost în calitate de organizator politic care a construit Partidul Democrat modern și l-a ghidat spre dominația în noul Sistem de Al Doilea Partid.

Panica din 1837 și sistemul de trezorerie

La 10 mai 1837, unele bănci de stat importante din New York, care au rămas fără rezerve în valută, au refuzat brusc să transforme banii de hârtie în aur sau argint. Alte instituții financiare din întreaga țară au urmat exemplul, marcând începutul unei crize financiare care va deveni cunoscută sub numele de Panica din 1837.

Van Buren s-a văzut pe sine ca „un mediator și, într-o oarecare măsură, un arbitru între opiniile conflictuale” ale consilierilor săi. El a solicitat sfaturile șefilor de departamente, tolerând schimburi deschise și chiar sincere între membrii cabinetului. Detașarea președintelui i-a permis să își rezerve judecata și să-și protejeze propria prerogativă pentru luarea deciziilor finale

Panica a fost urmată de o depresie de cinci ani, în care numeroase bănci au eșuat, iar șomajul a atins maxime record.

Van Buren a dat vina pe colapsul economic instituțiilor financiare și firmelor lacome, precum și extinderii excesive a creditului de către băncile americane.

Între timp, liderii whig din Congres au dat vina pe politicile economice democratice, în special pe Circularul Speciei din 1836.

Această politică cerea utilizarea speciei (monede), mai degrabă decât a hârtiei de bani, în achiziționarea de terenuri deținute de guvern și a avut ca efect transferul speciei de la băncile estice către băncile occidentale și subminarea încrederii în bancnote.

Whigs a acuzat, de asemenea, dezmembrarea de către Jackson a celei de-a doua bănci a Statelor Unite, permițând astfel băncilor de stat să se angajeze în împrumuturi și tipărire de hârtie monetară fără o reglementare eficientă.

Un alt factor care a contribuit la panică a fost contracția bruscă a creditului englez, care a contribuit la finanțarea unei perioade de creștere economică puternică începând cu 1830.

La începutul anului 1838, majoritatea băncilor și-au încheiat moratoriul privind transformarea hârtiei în bani în aur sau argint, punând temporar capăt crizei monetare.

Economia a început să se redreseze, iar o alianță de democrați și whigs a abrogat circulația speciilor în acel an. O a doua recesiune economică, cunoscută sub numele de Panica din 1839, a început ca urmare a unei lipici de bumbac.

Cu venituri mai mici provenite din comerțul cu bumbac, prețurile terenurilor au scăzut, industriile au concediat angajații și băncile au eșuat. Potrivit istoricului Daniel Walker Howe, criza economică de la sfârșitul anilor 1830 și începutul anilor 1840 a fost cea mai severă recesiune din istoria SUA până la Marea Depresiune.

În parte ca răspuns la această a doua recesiune economică, Congresul a adoptat propunerea de Trezorerie Independentă a lui Van Buren în iunie 1840. Whigii vor abolii sistemul Trezoreriei Independente în 1841, dar a fost reînviat în 1846 și a rămas în vigoare până la adoptarea Legii Rezervei Federale în 1913.

Retragerea din viața publică

Van Buren nu a mai căutat niciodată funcții publice după alegerile din 1848, dar a continuat să urmărească îndeaproape politica națională. El a fost profund tulburat de agitațiile secesionismului din sud și a salutată compromisul din 1850 ca o măsură conciliantă necesară, în ciuda opoziției sale față de legea privind sclavii fugitivi din 1850. Van Buren a lucrat, de asemenea, la o istorie a partidelor politice americane și a început un tur al Europei, devenind primul fost șef de stat american care a vizitat Marea Britanie.

Deși încă preocupat de sclavie, Van Buren și adepții săi s-au întors în turul democratic, parțial din teama că o divizare democratică continuă ar ajuta Partidul Whig. De asemenea, el a încercat să reconcilieze Barnburners și Hunkers, cu rezultate mixte.

Sănătatea lui Van Buren a început să eșueze mai târziu în 1861 și a fost pus la pat cu pneumonie în toamna și iarna 1861-1862. ă253ă El a murit de astm bronșic și insuficiență cardiacă la moșia sa din Lindenwald, la 2.00 dimineața, pe 24 iulie 1862, la vârsta de 79 de ani. El este înmormântat în cimitirul bisericii olandeze reformate Kinderhook, la fel ca soția sa Hannah, părinții săi și fiul său Martin Van Buren Jr.

Van Buren a trăit mai mult decât cei patru succesori care l-au urmat la Casa Albă: Harrison, Tyler, Polk și Taylor.

În plus, a văzut mai mulți succesori ascendând la președinție decât oricine altcineva (opt), trăind pentru a-l vedea pe Abraham Lincoln ales al 16-lea președinte înainte de moartea sa.

Raluca D.

“Nu mi se pare nimic mai interesant, mai atrăgător ca o colecție de foi tipărite, făcute, aranjate în grup sub forma unui volum și care cuprinde toată viața de inimă și de minte a unui om de elită. E ca o condensare a parfumului tot dintr-o floare într-o pastilă sau într-o picătură...” - Vasile Alecsandri

SCRITORII

200 de ani de la nașterea lui Vasile Alecsandri, poet, prozator, dramaturg și om politic

În 1859, este numit de domnitorul Al. I. Cuza ministru al Afacerilor Externe; va fi trimis în Franța, Anglia și Piemont pentru a pleda în scopul recunoașterii Unirii

Vasile Alecsandri s-a născut la 21 iulie 1821, conform datei declarate de el însuși, sau 18 iunie 1818, conform datei descoperite de unii cercetători în documentele vremii, la Bacău și a murit la 22 august 1890, la Mircești, județul Iași.

Vasile Alecsandri era al treilea copil (după Catinca și Iancu) al vornicului Vasile Alecsandri și al Elenei, născută Cozoni, fiica unui grec românizat. Vasile Alecsandri și-a petrecut la moșia Mircești, pe Siret și la Iași.

Primele cunoștințe de carte le-a primit de la călugărul și dascălul maramureșean Gherman Vida, având drept coleg pe viitorul prieten și marele om politic de mai târziu, Mihail Kogălniceanu. Împreună cu Kogălniceanu și Alexandru Ioan Cuza, viitorul domn al Principatelor Unite, urmează și cursurile unui pension din Iași condus de francezul Victor Cuénim, până în anul 1834, când este trimis la Paris, unde își va trece bacalaureatul în litere, la 27 octombrie 1835. Nu avea nici inclinarea, nici perseverența pentru studii superioare (dreptul sau medicina, cum voiau părinții sau ingineria de mine, cum îl îndemnase prietenul Ion Ghica).

După o călătorie prin orașele Italiei de nord și Viena, în anul 1839 se întoarce la Iași, ocupând unele funcții administrative, mai mult onorifice, ca și rangurile boierești, la care îl îndreptărea averea părintească (comis, spătar, postelnic), cu totul neinteresante pentru el care se hotărâse să îmbrățișeze cariera scriitoricească, închinată idealului libertății naționale și abolirii privilegiilor vechi boierești.

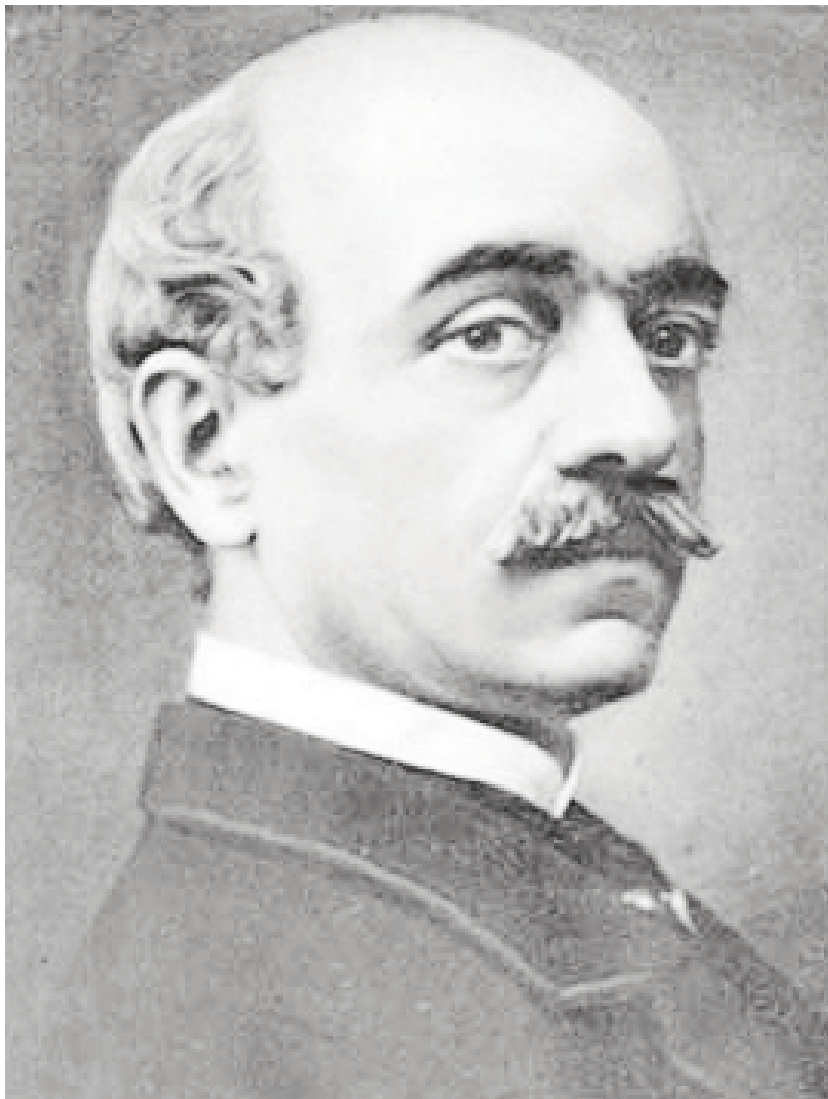
Debutul literar

Vasile Alecsandri debutează în revista *Dacia literară*, editată la Iași în anul 1840, de către Mihail Kogălniceanu, cu nuvela Buchetiera din Florența, inspirată dintr-o mai mult sau mai puțin fictivă idilă amoroasă a prietenului său Costache Negri.

În același an i se reprezenta prima comedie, *Farmazonul din Hârlău*, o mică farsă satirică, pe scena Teatrului Național din Iași, în a cărui conducere fusese cooptat, împreună cu Mihail Kogălniceanu și Costache Negruzzi, lui revenindu-i, cum se va vedea, sarcina compunerii unui foarte bogat repertoriu de piese românești jucate în premieră.

În anii 1842 – 1843, călătorind prin Munții Moldovei, pe Valea Bistriței, în principal, Vasile Alecsandri are revelația frumuseții poeziilor noastre populare. Caută insistent pe cei mai vestiți cântăreți, le notează în caiete și prepară încă de pe acum faimoasa lui culegere, cea dintâi în istoria folcloristicii românești, pe care o va publica în anii 1852 – 1853, Balade adunate și îndreptate, (reluată în mult mai completa *Poezii populare ale românilor*, 1866), operă de mare răsunet european, mai ales, după traducerea apărută la Paris, în anul 1854, prefațată de A. Ubicini: *Ballades et chants populaires de la Roumanie (Principautés Danubiennes)*.

Prin teatru și prin poezii, Vasile Alecsandri se impune tot mai mult ca

Vasile Alecsandri a fost unul dintre fruntașii Revoluției de la 1848. Mișcarea revoluționară din Moldova a avut un caracter pașnic (fiind denumită în epocă „revolta poezilor”)

un scriitor nou, militant patriot de frunte al generației de la 1848.

Înainte de participarea la manifestarea revoluționară din 27 martie 1848, care avea loc la Hotel Petersburg din Iași, compunea poezia manifest *Deșteptarea României*, răspândită în foi volante pe întreg teritoriul românesc, căreia, de la Brașov, îi va răspunde Andrei Mureșanu, cu *Un răsunet (Deșteptă-te române)*, devenit imn național.

La Brașov, unde însuși se refugiase, în urma represaliilor stăpânirii, Vasile Alecsandri elabora un vehement memoriu intitulat *Protestație în numele Moldovei, a omenirii și a lui Dumnezeu* și colabora la redactarea programului politic al revoluției: *Prințipiile noastre pentru reformarea patriei, pentru „libertate, egalitate, frățietate”*.

Activitatea politică

Vasile Alecsandri a făcut parte din comitetele revoluționare din emigrație, la Paris (1849) și, mai apoi, la Bursa, atât ale exilaților moldoveni cât și ale celor munteni. Vasile Alecsandri călătorea mult, în Franța, în Anglia, Germania, Italia, Spania, pășind la un moment dat și dincolo de Gibraltar, la Alger și Tunis, apoi și în Crimeea, cu ocazia asediului Sevastopolului. Dezroba, înaintea oricărui decret, pe țiganii de pe moșia sa de la Mircești, edita, în 1855, revista *România literară*, milita fervent pentru Unire și

În anul 1870, Vasile Alecsandri participa la concursul pentru cea mai bună poezie închinată gintei latine, manifestare organizată la Montpellier, când președintele juriului, poetul provensal Fr. Mistral îi decerna premiul întâi pentru *Cântecul gintei latine*.

Vasile Alecsandri a sprijinit și a cântat, după Independență, înființarea regatului, compunând și un imn *Imn regal*, fiind prieten literar al reginei poete Carmen Sylva.

Celebru, încununat de glorie, a simțit ivirea, chiar în preajma sa, la Junimea ieșeană, pe cel de al doilea mare poet român (al doilea în timp) care avea să devină cel mai mare, Mihai Eminescu.

Și a avut eleganța de a-l cunoaște și de a-l saluta confratern: “e unul care cântă mai bine decât mine ?/ Cu-atât mai bine țării și lui cu-atât mai bine, / Apuce înainte, s-ajungă cât mai sus, / La răsăritu-I falnic se-nchin-al meu apus”.

Vasile Alecsandri s-a impus mai întâi în teatrul de comedie, în vodeviluri și cântecele comice, precum deja amintită piesă de debut *Farmazonul din Hârlău (1840)*, urmată de *Peatra din casă*, *Iorgu de la Sadagura sau nepotu-i salba dracului*, *Iași în carnaval*, *Rusaliele în satul lui Cremine*, *Paraponisitul*, *Cinel-Cinel*, *Scara măței*, *Harță răzășul*, *Surugiul*, *Barbu Lăutarul*, *Sandu Napoila*, *Ultraretrogradul*, *Clevetici*, *Ultrademagogul*, *culminând cu ciclul Chirișelor: Chirița în Iași sau Două fete și-o neneacă*, *Chirița în provincie*, *Chirița în balon*, *Cucoana Chirița în voiaj*, *până la feeria folclorică Sânziana și Pepelea*.

Dramaturgul Alecsandri

Vasile Alecsandri a avut tactul și inteligența cultivării teatrului comic, foarte asemănător cu ce numim astăzi teatrul de revistă, cu muzică, dans și pantomină, cu text în care proza alternează cu versurile, urmând două scopuri: atragerea publicului spre arta spectacolului, la începuturile ei și satira social-politică, premergând astfel în chip strălucit lui Ion Luca Caragiale.

Multe din comediiile lui, în special cele două Chirișe dintâi, dar și un număr din cântecule, se mai pot juca încă și în zilele noastre cu destul succes.

Nu numai pentru interesul lor documentar-arheologic – pe primul loc venind farmecul limbii, volubil-moldovenească, perfect conținută în replici – dar și pentru că ne recunoaștem cu metehnele naționale: dorința de parvenire în ranguri, imitația superficială a modelor occidentale, pasiunile politice mai ales.

Dramaturgul a avut și norocul să întâlnească un interpret pe măsura talentului său, mai cu seamă pentru rolul Chirișei, în actorul cel mai talentat al epocii, Matei Millo, un moldovean și el. Până astăzi s-a păstrat tradiția jucării rolului Chirișei de către un actor bărbat, în travesti.

Durabile, devenite clasice sunt și dramele romantice și în versuri ale lui Alecsandri, precum *Despot-Vodă*, cu un subiect luat din cronică lui Grigore Ureche – pledoarie patriotică în sensul neamestecului stănilor în trebile țării – și cele două *Drame romane*, *Fântâna Blanduziei* și *Ovidiu*, două evocări

monumentale ale celor doi mari poeți latini, Horatius și respectiv Ovidiu, exilatul de la Tomis, Constanța de astăzi.

De mare succes în epocă s-a bucurat și poetul Vasile Alecsandri, cu numeroasele lui volume de versuri inspirate, în principal, din folclorul național, pe care el l-a înțeles, cel dintâi, la adevărata sa valoare estetică, în *Miorița*, în *Legenda Meșterului Manole*, *Miu Cobiul*, *Baladele Novăceștilor*, *Iovan Iorgovan etc.*, în *Doine*, în *Hore*. Compune ciclurile *Doinelor*, *Lăcrămioarelor*, *Mărgăritarelor*, *Legendelor* cu subiecte istorice, evocând persoane istorice, precum Ștefan cel Mare în *Altarul Mănăstirii Putna*, *Daniil Sihastrul*, *Movila lui Burcel*, *Dumbrava Roșie*.

În doinele haiducești, cu deosebire, Vasile Alecsandri este un poet pe deplin stăpân pe mijloacele limbii, precum în bucată intitulată *Andrii Popa*: “Cine trece-n Valea Sacă/ Cu hangerul fără teacă/ și cu pieptul dizvălit,/ Andrii Popa cel Vestit...” Sau în *Strunga*: “În pădurea de la Strungă/ Sânt de cei ce-mpușcă-n lună,/ Care noaptea-n frunză sună,/ Feciori de lele nebună”.

Neîntrecut de nimeni a rămas Vasile Alecsandri în Pasteluri, ciclul de poezii închinat frumuseții naturii, vieții campestre, inspirate, cu deosebire, de peisajele din Valea Siretului, în preajma Mirceștilor copilăriei, adevărată pictură clasică în cuvinte, cântând anotimpurile cu coloritul lor autohton, cum se poate constata și din titluri, precum: *Serile de la Mircești*, *Malul Siretului*, *Concertul în luncă*, *Oaspeții primăverii*, *Paștile*, *Plugurile*, *Rodica*, *Iarna*, *Gerul*, *Miezul iernei etc.*

Deloc neglijabilă, actuală încă, prin verva povestitorului, aflat tot timpul în centrul relațiilor, este și proza lui Vasile Alecsandri, fie în *Povestea unui galbăn* și a unei parale, o alegorie satirică, fie în evocarea copilăriei din Vasile Porojan sau, mai ales, în memoriile de călătorie, de-a lungul Bărăganului, la Balta Albă, în munții Moldovei (O plimbare prin munți), fie în spațiul mediteranean, în Franța, în Spania, în nordul Africii etc.

Până la ivirea lui Eminescu, dincoace de jumătatea secolului trecut, Vasile Alecsandri a fost cel mai mare poet național.

Fără el, Eminescu nu poate fi apreciat la adevărata lui valoare națională și universală. Și celdintâi care a apreciat marea operă a Bardului de la Mircești a fost chiar Mihai Eminescu, în Epigonii, când scrie: “Și-acel rege-al poeziei,/ Veșnic tânăr și fericit,/ Ce din frunză îți doinește,/ Ce cu fluierul îți zice,/ Ce cu basmul povestește,/ Veselul Alecsandri...”

Bibliografie:

1. Sasu, Aurel – *Dicționarul biografic al literaturii române (A-L)*, Editura Paralele 45, Pitești, 2006
2. * * * * * - *Enciclopedia marilor personalități din istoria, știința și cultura românească de-a lungul timpului, Volumul A – G*, Editura Geneze, București, 1999

Mircea Pirlea
Lacrima Teocan Istrăuan
Prof. Dr. Ioan Corneanu

Jim Caviezel va intra din nou în pielea personajului care l-a făcut cunoscut

În 2004, „Patimile lui Hristos” a ajuns în cinematografe. Rolul principal a fost interpretat de către Jim Caviezel și regia Mel Gibson. Iar filmul a fost controversat când a fost lansat. Criticul de film Roger Ebert l-a numit „cel mai violent film pe care l-am văzut vreodată”. De asemenea, filmul a fost acuzat că este profund antisemit, potrivit The Independent.

Gibson plănuiește o continuare a „Patimii lui Hristos” numită „Patimile lui Hristos: Învierea”, care urmează să apară în cinematografe în 2022 iar Jim Caviezel va interpreta din nou rolul lui Iisus Hristos.

În iunie 2021, a fost făcut public un text în care era povestită experiența lui Caviezel la momentul filmării peliculei „Patimile lui Hristos”. În timpul filmărilor din Pasiunea lui Hristos - Jim Caviezel a pierdut 45 de kilograme, a fost lovit de fulger, a fost biciuit accidental cu un bici de două ori, lăsând o cicatrice de 14 centimetri, avea umărul dislocat și a suferit de pneumonie și de hipotermie, atârând dezbrăcat pe o cruce ore întregi... O mare parte din ceea ce susține postarea poate fi găsită în secțiunea de trivia (nu întotdeauna exactă) a paginii IMDb a filmului.

Restul provine din declarațiile făcute de Jim Caviezel, pentru Snopes.

În 2003, Entertainment Weekly a raportat faptul că Jim Caviezel a fost lovit de fulgere în timp ce filma. În 2004, Today a raportat că „Caviezel a atârnat aproape gol pe o cruce cu un vânt tăios, care îți pătrundea până în oase, timp de câteva săptămâni de filmări. A fost lovit de fulgere

în timpul unei recreații a Predicii de pe munte...” și apoi a făcut destul de mult ecou în social media. Actorul a fost cu siguranță angajat în acest rol!

Caviezel este un devotat romano-catolic. În ciuda a tot ce a trecut, el intenționează să-și reia rolul de Iisus în continuarea lui Mel Gibson, potrivit Movie Web. Când Jim Caviezel a participat la audiții, a crezut că participă la un film de surf. În timp ce spune că nu avea nicio îndoială că va accepta oferta lui Mel Gibson de a-l interpreta pe Iisus în Pasiunea lui Hristos, nimeni nu l-ar învinui dacă ar fi refuzat-o, știind ce fel de răni avea să sufere în timpul filmărilor.

Rolul a presupus scene de tortură înțelese brutal și, pe parcurs, Caviezel a suferit o infecție pulmonară și pneumonie, a dezvoltat o infecție a pielii și dureri de cap de la machiaj și și-a dislocat umărul, dar toate acele răni au fost doar o încălzire pentru ceea ce s-a întâmplat în timp ce filmau Predica de pe munte. „Ne pregăteam să filmăm Predica de pe munte și cu trei secunde înainte, am fost lovit de un fulger. Știam că se va întâmpla”, a spus Caviezel despre terifiantul calvar. „Oamenii au început să țipe și au spus că am foc pe ambele părți ale capului și că am o lumină în jurul meu. A fost o senzație extrem de ciudată.” BBC a raportat că nu numai fulgerul l-a lovit pe Caviezel, dar că a sărit și la asistentul regizor Jan Michelini. A fost a doua oară când Michelini a fost lovit de fulgere în timpul filmărilor și, din fericire, niciunul dintre ei nu a fost grav rănit.

Fiul regretatului Diego Maradona îi acuză de neglijență pe medicii care i-au tratat tatăl

Răsturnare de situație în cazul morții celui mai bun jucător de fotbal din istorie. Ancheta a scos la iveală neglijență medicală și o stranie aproximare a tratamentelor.

Pe 25 noiembrie 2020, lumea a stat în loc la aflarea veștii că marele Diego Maradona s-a stins din viață la vârsta de 60 de ani, în urma unui atac de cord. Pentru cei mai mulți, moartea lui survenise previzibil după ce acesta fusese operat pe creier pentru îndepărtarea unui hematom, iar recuperarea era anevoioasă. Pentru familia îndurerată însă, era începutul unui întreg coșmar în lupta cu autoritățile medicale, pe care le arătau insistent cu degetul pentru că i-ar fi grăbit sfârșitul starului argentinian.

Inițial, părea că un fiu neconsolat caută un vinovat pentru moartea tatălui.

Dar iată că, după ce au fost prezentate unele înregistrări cu convorbiri private ale medicilor și persoanelor din anturajul lui Maradona care sugerau că fotbalistul nu a fost tratat corespunzător, Parchetul din San Isidro a acceptat deschiderea unei anchete judiciare.

O primă confirmare a malpraxisului a fost dată de rezultatul comisiei medicale, care a stabilit, într-un raport de 70 de pagini, că Maradona „a început să moară cu cel puțin 12 ore înainte” de a fi găsit fără viață și a suportat o „perioadă de agonie prelungită”. Mai mult, în același raport se arată că „ar fi avut șanse mai mari de supraviețuire” dacă ar fi fost internat într-un centru de îngrijire.

Și iată cum, la 7 luni de când Argentina și-a condus pe ultimul drum cel mai iubit dintre fiii săi, șapte persoane care l-au îngrijit înainte de moarte au fost puse sub acuzare pentru „omucidere prin imprudență”.

E vorba despre neorochirurgul Leopoldo Luque, care l-a operat pe Maradona pe creier, coordonatorul

medical Nancy Forlini psihiatra Augustina Cosachov, psihologul Carlos Diaz și trei asistente, printre care Dahiana Madrid, care a fost acuzată de omor simplu cu premeditare.

Cazul a luat o întorsătură serioasă în momentul în care avocatul Dahiane Madrid a declarat că „Diego a fost omorât”, indicând faptul că asistenta medicală că a urmat indicațiile medicilor în privința medicației – medicamente psihotrope care i-au accelerat pulsul, deși starul era tratat și de o boală a inimii.

În lumina acestor noi dovezi, Diego Maradona Jr. (24) a cerut arestarea imediată a personalului

medical implicat în tratarea tatălui său după operația pe creier. Dacă vor fi găsiți vinovați, cei șapte ar putea să ajungă la închisoare între opt și 25 de ani.

La 2 noiembrie 2020, Maradona a fost internat într-un spital din La Plata, iar a doua zi a suferit o intervenție chirurgicală pe creier pentru tratarea unui cheag de sânge, fiind externat la 12 noiembrie. La 25 noiembrie 2020, Maradona a decedat la Buenos Aires, în urma unui stop cardio respirator.

Stadionul „San Paolo” din Neapole a fost redenumit oficial Stadio Diego Armando Maradona la 4 decembrie 2020.

Trupa Imagine Dragons, la al cincilea album de studio

Trupa rock alternativ Imagine Dragons își va lansa al cincilea album de studio în luna septembrie, iar un nou single, „Wrecked”, a fost prezentat vineri, 2 iulie 2021.

Grupul american, premiat în 2013 cu Grammy pentru piesa „Radioactive”, va lansa albumul „Mercury-Act 1” pe 3 septembrie 2021. Imagine Dragons a făcut echipă cu producătorul Rick Rubin pentru acest material, un album „sincer” care abandonează versurile încărcate metaforic și, în schimb, îmbrățișează emoționalul.

Single-ul „Wrecked” a fost scris de solistul Dan Reynolds, chitaristul Wayne Sermon, basistul Ben McKee și bateristul Daniel Platzman și a fost produs de Imagine Dragons.

Reynolds a dezvăluit că a început

să scrie melodia la scurt timp după ce cumnata lui, Alisha Durtschi Reynolds, a murit din cauza unui cancer.

„Mi-a sigilat în minte fragilitatea vieții și finalitatea tuturor. L-am urmărit pe fratele meu înfruntând ceva ce nimeni nu ar trebui să facă. Dar am văzut și credința lui aducându-i speranță într-un viitor alături de ea. Nu pot decât să sper la fel”, spune Reynolds.

„Această melodie a fost modul meu de a face față tuturor, întrucât muzica a fost întotdeauna refugiuul meu. Nemaifiind un bărbat cu credință arzătoare, pot doar să sper că ea o aude undeva, într-un loc unde este vindecată și nu mai are dureri. Acest cântec este dorința mea pentru o eternitate cu cei pe care îi iubesc”. „Mercury-Act 1” este primul material discografic al trupei de la „Origins”, apărut în 2018.

